

ஊர்க்குடி ஊர்க்குடி ! (ஊர்க்குடி)

ஊர்க்குடி ஊர்க்குடி ஊர்க்குடி ஊர்க்குடி ஊர்க்குடி ஊர்க்குடி

அது ஒரு கட்டுப்பாடான ஊர்.

ஊர் அரபுக்கல்லரியும் அவ்விரில் உள்ளது.

அங்குள்ள ஆலிம்கள் அவ்விரை இஸ்லாமியக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வதைத் திருந்தார்கள்.

பண்கள் பகல் வளைகைகளில் வளியே புறப்பட மாட்டார்கள்.

புர்கா அணிந்துகொண்டதான் வளியே சிலவர்கள்.

அந்நிய ஆண்களும் பண்களும் பசிக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

வீட்டில் ஆண்கள் ஒன்றுக்கிடப் பசும்போது பண்கள் குறுக்கிட மாட்டார்கள்.

கூடும் பப் பரெய்வர்கள் ஒன்றாகுபி ஏதனும் முடிவெடுத்துவிட்டால் அதை எதிர்த்து, கருத்து ஏதனும் தரெவிக் கமாட்டார்கள் .

அப்படிப்பட்ட கட்டுப்பாடான ஊரில் பிறந்தவள்தான் ஷமீ மா.

ஷமீ மாவாக்குப் பதினாறு வயதிலேயே திருமணம் நடந்துவிட்டது. மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே அடுத்தடுத்து மீண்டும் பண்பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தாள் . அவர்களை வளர்த்து ஆளாக்குவதிலேயே தன் இளமையைப் பருவம் முழுவதையும் செலவிட்டாள் . அவளாக்குத் தன் கணவன் மீது அவ்வளவாக ஈர்ப்பு இல்லை. கணவனாக்குத் தன் மீது ஈர்ப்பு இல்லை என்பதே அதற்கான காரணம் . இந்த முடிவாக்கு அவள் எப்போது வந்தாள் ?

திருமணத்திற்குப் பின் அவளாடையை கணவன் அத்துல்காலிக் கட்டாக்கு கூடும் பமாக இருந்த தன் னாடையை வீட்டில் ஷமீ மாவாக்கு கூடிவதைத் தான் . கட்டாக்கு கூடும் பமாக இருந்ததால் தம்பதியர் தாம் விரும்பு நேரத்தில் எதையும் சயெத்துவிட முடியாது . இருந்தாலும் தன் அறகைக் குள் தன்னாடு சரேந்து துயில் வதற்குக் கட்ட அம்மாவின் அனுமதியை வண்பி நின்று தன் கணவனின் கயாலாகாத தனத்தகைக் கண்டபோதுதான் அவளாக்கு அவன் மீது ஓர் வறெப்பு ஏற்பட்டது . அதனால் கணவன் மீது இருந்த சிறிதளவா ஈர்ப்பும் கரநெத்துப்பானது . ச்சீ ... என்ற வறெத்துவிட்டாள் .

அது மட்டும்ல்ல, எப்போது பார்த்தாலும் பாய்ப்சேவது, கலே, கிண்டல் சயெவது-இவையே அவனது வாடிக் கை . எதையுமே முக்கியமாகக் கருத்துவதில்லை . இதுவே காலப்போக்கில் அவள் அவனை வறெத்துதொதுக்குவதற்கு மிக முக்கியக் காரணமாக அமறைத்தது .

அவள் ஈன்றெடுத்த மீண்டும் பண்பிள்ளைகள் தாம் அவளாடையை உலகம் . அவர்களையே எப்போதும் அவள் சூற்றிச் சூற்றி வந்தாள் . ஆண்பிள்ளை இல்லாதது அவளாக்கு ஓர் குறைதான் . இருந்தாலும் அவள் அதை வறெிக் காட்டிக் கொள்வதில்லை .

ஆதிமனிதர் மண்ணால் படகைக் கட்டட்டார் என்பதற்குப் பத தன் கணவனும் களிமண்ணால் தான் படகைக் கட்டட்டானா எனக் கருதிக் கொள்வாள் . அவளாக்குத் தன் கூடும் பம் , தன் பிள்ளைகள் , தன் மனைவி என்ற எண்ணமே கிடயாது . தன் அண்ணன் எதைச் சொல்கிறாரா அதுதான் வதேவாக்கு . தன் பிள்ளைகளின் படிப்பு குறித்தோ, மகிழ்ச்சி குறித்தோ எந்தக் கவலையும் கொண்டதில்லை . அவர்கள் மீது எந்த

அக்கறையையும் சலெவத்தியதில்லை. எனவே ஷமீ மாதான எதற்கெடுத்தாலும் ஆம்பளையைப்போல் ஓட வணேட்டும்.

பிள்ளைகளின் படிப்பிற்காகப் பள்ளிக்கட்டம் அழைத்துக்கொண்டு சலெவது, மறுமையின் படிப்பிற்காக மதர்சா அழைத்துக்கொண்டு சலெவது உள்ளிட்ட அனதைதையும் இவள்தான் கவனித்தாக வணேட்டும். நாளடைவில் அந்த ஊரிலிருந்து தன் தாய்வீட்டு அமறைந்துள்ள ஊராகவே வந்து, தன் கணவனோடும் பிள்ளைகளோடும் தாய்வீட்டில் ஐக்கியமானாள். அங்கு அவளது மீனறு அண்ணன்களும் தாய்தந்தையும் வாழ்ந்துவந்தனர். அவர்களோடு சேர்ந்து குடும்ப வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தாள். தன் அண்ணன்கள் கவனித்து வந்த அரிசிக் கடையைக் கவனித்து வந்தான் அவளது கணவன் காலிக். கட்டட்கு குடும்பமாக இருந்ததால் அவளுடைய குடும்பச் சலெவுகளையும் அவளுடைய அண்ணன்களே கவனித்துக்கொண்டார்கள்.

ஒரு நாள் தன்னுடைய மீதத்த பண்ணின் திருமணப் பச்சேசு வந்தது. அவளுடைய தந்தையின் முடிவின் படி அவள் தன் மீதத்த பண்ணைத் தன் சின்னம் மாமகன் தாரிக்கிறகுத் திருமணம் செய்துவகைக் ஒத்துக்கொண்டாள். "தாரிக் இன்னினீ யரிங் படிப்பதால் பண்ணும் இன்னினீ யரிங் படித்தால் தான் மதிப்பாக இருக்கும்" என்று அவளுடைய சின்னம்மா கிற, தன் அண்ணன்களிடம் உதவிகேட்டு அவளை இன்னினீ யரிங் படிப்பில் சேர்த்துப் படிக் வதைத்தாள். மகளின் படிப்பு முடிந்ததும் இனிதே திருமணம் நடப்பெற்றது. திருமணச் சலெவ அனதைதையும் அவளுடைய அண்ணன்களே ஏற்றுச் செய்து முடித்தார்கள்.

இதை நன்றாக நோட்டமிட்டுக்கொண்டே இருந்த அவளுடைய அண்ணிகள், தக்க தருணம் பார்த்து, அவளகைக் குத்திப் பச்சேத் தொடங்கினார்கள். அவளை ஏளனமாகப் பார்ப்பதும் கீழ்த்தரமாக மதிப்பதும் தொடர்ந்துகொண்டே வந்தது. வடுக்கென ஏற்படுகின்ற சின்னமும் சூயமரியாதையை விரும்புகின்ற எண்ணமும் அவளுடைய அணிகலன்கள். ஆகவே சூயமரியாதையோடு வாழ வணேட்டும் என்ற எண்ணத்தில் அவள் தன் கணவனையும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அவளுடைய சொந்த ஊரான வலெப்பன்கோட்டையிலிருந்து சிங்காரச் சன்னையை நோக்கி வந்தாள்.

தன் கணவனுக்குச் சன்னையிலயே அரிசிக் கடவைத்துத் தருமாறு தன் அண்ணன்களிடம் கோரிக்கை வைத்தாள். தன் தங்கையின் கணவரை பார்ட்னராக இணைத்துக்கொண்டு ஒரு முக்கிய வீதியில் அரிசிக் கடையை வைத்துக்கொடுத்தார்கள் அவளுடைய அண்ணன்கள். உழைப்பிற்கும் அவளது கணவன் காலிக் கிற்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. கலெ கிண்டல் பச்சேவது, அரசியல் குறித்து அலசுவது, நயாண்டி செய்து - இவற்றிற்கே நேரம் போதாது. எப்படியோ குடும்பச் சூமையைச் சமாளித்துக்கொண்டே வந்தாள் ஷமீ மா.

இரண்டாவது மகள் ஆஷிகாவை ஒரு மகளிர் அரபுக் கல்லூரியில் சேர்த்து ஆலிமா ஆக்கினாள். அவளது படிப்பு முடிந்ததும் அவளுக்குத் தகுந்த ஜோடியைத் தானே முன்னின்று தேடிப் பிடித்துத் திருமணம் செய்துவதைத் தான். மன்னாவது பெண் ஆயிஷாவிற்கு மாப்பிள்ளை பாரக்கத் தொடங்கியபோதுதான் அவளுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு பிகம்பம் ஏற்பட்டது. அது அவளுடைய வாழ்க்கைப் பாதையை மாற்றிப் போட்டது.

மன்னாவது பெண் ஆயிஷாவிற்கும் அவளே முன்னின்று மாப்பிள்ளை தேடித் தொடங்கினாள். கடகைக் கூட்டிக்கு ஏற்ற ஜோடி கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் இருந்தபோதுதான் அந்தக் கடிதத்தை அவளுடைய கணவன் காலிக் அவளிடம் கொடுத்தான். "நீ எனனை மதிக்காமல் எல்லாவற்றையும் உன் விருப்பம்போல் செய்வதால் நான் உன்னைத் தலாக் விட்டுவிட்டேன்" என்று எழுதியிருந்ததைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தான் ஷமீமா.

உடனே அவள் தனக்குத் தெரிந்த ஆலிம் ஒருவரிடம், "எழுத்து மலம் எழுதிக் கொடுத்தால் தலாக் சலெலுமா?" எனச் சட்ட விளக்கம் கேட்டாள். தலாக் சலெலும் என்று சொன்னதும் உரிய முறையில் இத்தா இருந்துவிட்டு, "அப்பாடா சனியன் தொலைந்தது" எனப் பெருமச்சுவிட்டாள். பிரியத்திற்குரிய கணவனாக இருந்திருந்தால் பிரிவு தாங்காமல் அழுகலாம். ஊரார் பார்வைக்குத் தம்பதிகளாக இருப்பவர்களுக்கு இடையே பிரிவு ஏற்பட்டால் அழுகை வருமா? கவலையைத் தரவில்லை. அவளுக்கு அந்தப் பிரிவு, நீண்ட சிறுவாசத்திற்குப் பிறகு விடுதலை பெற்றதைப் போன்ற மகிழ்ச்சியைத் தான் தந்ததே தவிர சிறிதளவும் கவலையைத் தரவில்லை.

அதன்பிறகு மன்னாவது மகளின் திருமணத்தைத் தன் விருப்பம்போல் நடத்தி முடித்தாள். அதற்கிடையே தன் மனைவியின் பிரிவால், கவனிப்பார் யாருமின்றி வாடிப்போன காலிக் தன்னோடும் சேர்ந்து வாழ அவளை அழைத்தான். ஆனால் அவளே "தொலைந்தது சனியன்" என்ற எண்ணத்தில் இருந்ததால் அவனோடும் வாழ்க்கையைத் தொடர விரும்பவில்லை.

ஷமீமா-காலிக் தம்பதியர் பிரிந்து, இதனே ஐந்தாண்டுகள் ஓடிவிட்டன. அவளுடைய மடித்த மகள் கத்தாரில் இருக்கிறாள். இளைய மகள் மதீனாவில் இருக்கிறாள். நடு மகளான ஆஷிகா மட்டும் உள்ளூரில் இருக்கிறாள். யாருக்கு அம்மாவின் உதவி தேவைப்படுகிறதோ அவர் சும்மா இருக்கின்ற தம் அம்மாவை அழைத்துக்கொள்வார். "அம்மா, எனக்குப் பிரசவம் பாரக்க வாம்மா" என்று இளைய மகள் அழைத்தால் அங்கு சலெவாள்.

"அம்மா, நான் டீர் புறப்படறனே. நீ வந்து, இங்கு இருந்துகொண்டு ரெண்டு மாசத்துக்குச் சமத்துக்குக் கொடும்மா" என்று இன்னொரு மகள் அழைத்தால் அங்கு சிலைவாள். அவளும் சளகைக் காமல் இங்கும் அங்கும் சின்றுகொண்டே தன் வாழ்க்கையைக் கழித்துக்கொண்டிருந்தாள். மற்ற நாள்களில் உள்ளூரில் உள்ள தன் மகள் ஆஷிகாவின வீட்டிலேயே தங்கியிருப்பது வழக்கம். ஆனால் ஆஷிகா ஒரு முன்கோபி. தன் அம்மாவின் நிலமையைப் புரிந்துகொள்ளாமலே சூடும் வார்த்தைகளை அவ்வப்போது அள்ளிவீசுவாள்.

உள்ளே அடும்படியில் புழக்கமாக இருக்கிறதென்று வளையே காற்று வாங்கச் சின்றுவால் அங்கு கதிரவன் தன் கதிர்களால் சூட்டிரிப்பதையே போன்ற நிலைதான் ஷமீ மாவாக்கு. வாழ்க்கையை வறும்மையாகக் கழிக்கவும் அவளாக்கு இனிய பொழுதுகளும் இல்லை. ஆறுதலான வார்த்தைகள் பசே ஆளும் இல்லை. இருப்பினும் தன் விரலே தன் கண்ணைக் குத்திவிட்டால் தண்டிக்க முடியுமா? மன்னிக்கத்தானே செய்வோம். அதே போன்று தன் மகளை மன்னிப்பதையே அவள் தன் பழக்கமாகக் கிண்பட்டாள்.

பெண் ஒரு கொடியைப் போன்றவள். ஒரு கொடி படர ஒரு தாங்குகோல் தவே. அந்தத் தாங்குகோல் தான் கணவன். உயரகமற்ற கணவனாக இருந்தாலும், பற்றிப் படர ஒரு தாங்குகோலாக இருந்தான் அல்லவா? இப்போது பற்றிக்கொண்டு படரவும் வாழ்க்கையைத் தொடரவும் தனக்கொரு தாங்குகோல் இல்லையே என்ற எண்ணம் அவ்வப்போது அவளையே மனதில் தோன்றாமல் இருப்பதில்லை.

அப்படித் தோன்றும் போதெல்லாம் அது அவளை நிரூஞ்சி முள்ளாய்க் குத்தும். இருந்தாலும் அதை வளையில்காட்டிக்கொள்ளாமல் வாழ்க்கையின் அலகைக் கழிப்புகளோடு, "இழந்த வாழ்க்கையை எண்ணியெண்ணி, தான் கவலைபட்டுவதாகத் தன் பிள்ளைகள் நினைத்துவிடக் கூடாது" என்பதற்காகத் தன் பிள்ளைகளுக்கு முன்னால், தான் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டும் வறும்புன்னகையை உதிர்த்துக்கொண்டும் வறும்மனதே வாழ்க்கையைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கிறாள் எதையும் தாங்கும் இதயம்கொண்ட ஷமீ மா.

source: http://hadi-baquavi.blogspot.in/2016/05/blog-post_81.html